

РЕШЕНИЕ

№ 154

гр. П., 25.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П., II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Красимир Г. Ненчев

Членове: Албена Г. Палова
Николинка Н. Попова

при участието на секретаря Галина Г. Младенова
като разгледа докладваното от Албена Г. Палова Въззивно гражданско дело
№ 20235200500158 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК. С решение № 43/16.01.2023 г., постановено по гр.д. № 20225220100588 Пазарджишкият районен съд е отхвърлил иска на В. А. Г., ЕГН *****, с адрес: с. С., ул. „Т. и п.“ № 7, чрез адвокат Р. З. от АК П., с адрес на кантора: гр. П., ул. „П. Ю. Т.“ № 1, против Г. П. Н., ЕГН *****, с адрес: с. С., ул. „34-та“ № 4, с правно основание чл.76 ЗС да бъде осъден ответникът да възстанови на ищцата, отнетото по скрит начин владение върху реална част от 38 кв.м. от източната част на дворното място, съставляващо УПИ XXIV-432, кв. I, по плана на с. С., както и да възстанови премахнатата от него ограда.

Отхвърлил е и предявения в условията на евентуалност от В. А. Г. чрез адвокат Р. З. от АК П., против Г. П. Н., иск с правно основание чл.75 ЗС да бъде осъден ответникът да предаде на ищцата владението върху недвижим имот с площ от 38 кв.м. от източната част на дворното място, съставляващо УПИ XXIV-432, кв. I по плана на с. С. и да премахне изградената от него ограда, както и да възстанови първоначалното състояние на оградата.

Осъдил е В. А. Г., ЕГН *****, да заплати на Г. П. Н., ЕГН *****, сума от 500 лева, представляваща съдебни разноски.

Против така постановеното решение в законния срок е постъпила въззивна жалба от В. А. Г. чрез нейния процесуален пълномощник с

изложени оплаквания за незаконосъобразност. В жалбата се твърди, че неправилно районният съд е приел, че събарянето на старата ограда и построяването на новата е станало до края на м.май 2021 г., тъй като от показанията на свидетелите Т. и М. било безспорно установено, че оградата била развалена към края на м.С.. Неправилно било прието също така, че ищцата В. Г., която живеела постоянно в И., била уведомена за действията по премахването на старата ограда и построяването на новата, както и с действията по трасиране на новата ограда, предприети от ответника. Неправилно в тази връзка били кредитирани показанията на свидетеля П. Н., който бил заинтересован от изхода на спора, тъй като е баща на ответника. Безспорно било установено, че трасирането на границата между двата съседни имота било сторено на 29.09.2021 г., до която дата съществувала и старата ограда, която била премахната, а до края на С. на нейно място била изградена новата ограда. Безспорно било установено от доказателствата по делото, че новата ограда навлизила с около 2 м. в имота на ищцата. Жалбоподателката твърди, че нито един от свидетелите, вкл. и свидетелят Н., не е твърдял, че ищцата е била уведомена за извършената фактическа промяна на границата между имотите на страните и това ще доведе до навлизане на оградата в нейния имот. Трасирането на границата и преместването на оградата било осъществено, докато ищцата се е намирала в И. без нейно знание и съгласие. Жалбоподателката оспорва датата 17.05.2021 г. като дата, на която се е осъществило фактическото преместване на оградата. Протоколът за трасиране от тази дата бил частен писмен документ и отразените в него факти следвало да се ценят във връзка с останалите доказателства по делото.

Безспорно било доказано и че отнемането е станало по скрит начин, тъй като било установено, че синът на ищцата присъствал на няколко трасирания, премахнал е тоалетната, но не е премахнал съществуващата ограда, нито е участвал в строителството на новата, а ищцата трайно отсъствала от страната по време на целия този процес.

Искането е решението на районния съд да бъде отменено, вместо което да бъде постановено ново, с което предявените искове да бъдат уважени с присъждане на разноските за две инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор от Г. П. Н. чрез неговия процесуален пълномощник с изложени съображения в подкрепа на изводите на районния съд и е заявено искане обжалваното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендират се разноски.

Окръжният съд след като се запозна с твърденията, изложени във въззивната жалба, като обсъди и анализира събраните по делото доказателства, като взе предвид становищата на страните, изразени в открито

съдебно заседание и при спазване разпоредбата на чл.235 от ГПК, прие за установено следното:

В исковата си молба против Г. Н. ищцата В. Г. е твърдяла, че е собственик на недвижим имот УПИ XXIV- 432, кв. I по плана на с. С. с площ от 368 кв.м., ведно с построената в него едноетажна масивна жилищна сграда. Собственик на съседния УПИ XII бил ответникът, като двата имота били разположени един зад друг на ул. "31-ва" в с. С.. Границата между имотите била определена и маркирана с масивна бетонова ограда, поставена преди много години. В края на м.С. 2021 г. ответникът, използвайки отсъствието на ищцата, навлязъл в нейния имот и преместил оградата почти с 2 метра в задната част на двора ѝ. За това свое действие той нямал никакво правно основание, съдебно решение или административно разпореждане, като по този начин отнел от владението ѝ 38 кв.м. Ищцата се завърнала в началото на 2022 г. от чужбина и видяла преместената ограда, а от съседите разбрала подробности.

С изграждането на новата ограда ответникът бил лишил ищцата от владението на посочените 38 кв.м., като отнемането било извършено по скрит начин, защото ответникът се възползвал от отсъствието ѝ от страната. Ищцата е твърдяла, че нарушаването на владението е в резултат на премахване на съществуващата между имотите ограда и построяването на нова, но на различно място, като по този начин ответникът е навлязъл с 38 кв.м. в имота на ищцата.

Твърдяла е, че подобни самоволно действия променяли изцяло фактическото положение, нарушавайки правото на ищцата да упражнява фактическата власт върху имота. Поддържала е, че независимо от това, къде следва да бъде разположена имотната граница между двата имота и в чий имот следва да попаднат процесните 38 кв.м., същите били отнети от владението ѝ по скрит начин и не по установения ред.

В условията на евентуалност счита, че ответникът следвало да прекрати нарушението, като предаде владението на частта от имота ѝ, която е завладял.

Искането е съдът да постанови решение, с което да бъде осъден ответникът на основание чл.76 ЗС да възстанови на ищцата отнетото по скрит начин владение върху реална част от 38 кв.м. от източната част на дворното място, съставляващо УПИ XXIV-432, кв. I, по плана на с. С., както и да възстанови премахнатата от него ограда.

В условията на евентуалност моли съда да постанови решение, с което на основание чл.75 ЗС да бъде осъден ответникът да предаде на ищцата владението върху недвижим имот с площ от 38 кв.м. от източната част на дворното място, съставляващо УПИ XXIV-432, кв. I по плана на с. С. и да

премахне изградената от него ограда, както и да възстанови първоначалното състояние на оградата.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът чрез своя процесуален пълномощник е депозирал писмен отговор, в който е изразил становище за допустимост и неоснователност на исковата претенция. Твърдял е, че оспорва изцяло исквете и моли съда да ги отхвърли.

Не е оспорил, че е собственик на УПИ XII, в кв.1 по плана на с. С., общ. С..

Оспорил е твърдението, че е извършвал каквито и да било самоуправни действия по отношение на ищеца и собствения му имот съставляващ - УПИ XXIV- 432, в кв. 1 по плана на с. С.. общ.С..

Оспорил е, че между съседните имоти е имало изградена от ищцата ограда. В тази връзка е твърдял, че между двата имота е имало изградена от бившите собственици полуразрушена тоалетна и бетонен трегер, които още през месец май на 2021 г. били премахнати от сина на ищцата - Г. П.Т. и наетия от ищцата А.Ж. М.. В тази връзка ответникът е твърдял, че се разбрали с ищцата да наемат геодезическа фирма, която да трасира границата между имотите и след това заедно да изградят ограда на имотната граница с оглед предстоящите в бъдеще застроявания. Страните по спора - ищцата, чрез сина й Г. П.Т., който стопанисвал имота и ответникът, чрез баща си - П. Гев Н., наели фирма „З.Г.“, която на 17.05.2021 г., в присъствието на П. Н. и Г. Т. трасирала и обозначила имотната граница между процесните имоти. След това страните заедно, чрез П. Н. и Г. Т., в рамките на една седмица изградили процесната ограда. Всяко едно от тези действия според ответника е било извършено със знанието и съгласието на ищцата, като непрекъснато през целия период от време - от премахването на тоалетната и бетонния трегер, до изграждането на оградата – тя била държана в течение на събитията от сина й.

Ответникът е твърдял, че повече от девет месеца не е имало никакви проблеми между страните, след което ищцата започнала да твърди, че според съседни оградата не е изградена на имотната граница.

С доклада по чл.146 от ГПК районният съд е приел за безспорно между страните, че ищцата е собственик на УПИ XXIV- 432, кв. I по плана на с. С. с площ от 368 кв.м., ведно с построената в него едноетажна масивна жилищна сграда с площ 80 кв.м. по силата на нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 2, том XI, дело 1579/2016 г., че на 21.09.2016 г. а ответникът е собственик на УПИ XXII-общ., в кв. 1 по плана на с.С., общ.С. въз основа на нотариален акт от 10.08.2018 г. за покупко-продажба на недвижим имот № 95, том VI, дело 981/2018 г.

Като доказателство по делото е представен протокол за трасиране,

означаване и координиране на УПИ, собственост на ищцата от 29.09.2021 г., в който е посочено, че при трасирането е присъствала ищцата В. А..

Представена и приета като доказателство по делото е и първа страница от протокол за трасиране на обект - имота собственост на ответника от 17.05.2021 г.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото е назначена и изслушана техническа експертиза, от заключението на която се установява, че площите на парцелите по създадения от вещото лице цифров модел съгласно действащото изменение от 1994 г. са, както следва: 350 кв.м на ищцата, 467 кв.м на ответника, 501 кв.м на северния съсед на ищцата и 633 кв.м на южния съсед на ищцата. На място ищцата владее общо около 365 кв.м, от които около 8 кв.м са част от северния съсед УПИ XXIII-общ., при трайно материализирана съществуваща граница; общо около 20 кв.м са част от улица, като от тях около 8 кв.м са при трайно материализирана съществуваща граница. Според вещото лице на място ответникът владее около 528 кв.м, от които около 3 кв.м са част от северния съсед УПИ XXIII-общ., при трайно материализирана съществуваща граница; около 30 кв. м. са част от северния съсед - само на ответника, УПИ XXI- общ, при нетрайно материализирана съществуваща граница; около 9 кв.м са част от улица и около 19 кв.м са част от имота на ищцата - при сега изградената нова ограда, като при сравнение с границата от изменението от 1994 г., или около 23 кв.м, ако се вземе предвид същото изменение на регулацията, както е приложена на място. На място северният съсед УПИ XXIII-общ. владее около 494 кв.м, при трайно материализирани граници. На място южният съсед УПИ XXV владее около 633 кв.м, при трайно материализирани граници. Към заключението е приложено Приложение № 5, на което вещото лице е посочило границата между имота на ищцата и ответника и е оцветило в жълто частта от имота на ищцата, завзета при построяването на новата ограда от ответника.

В проведеното съдебно заседание вещото лице поддържа заключението си и уточнява, че на място границата между имотите на страните, която съществува не отговаря на никакъв план. Прилагането на регулационния план от 1994 г. не се отнасяло за спорната граница, а за границите с другите съседни имоти. Експертизата е приета в с.з. и не е оспорена от страните, поради което съдът я кредитира изцяло като компетентно и изчерпателно изготвена.

За изясняване на спора по делото пред районния съд са допуснати и изслушани свидетели на двете спорещи страни.

От разпита на свидетеля И.П. Т. - дъщеря на ищцата се установява, че имат спор с ответника за част от двора на майка й. Тази свидетелка

установява, че имали тоалетна, която навлизала в имота на ответника и със съгласието на майка ѝ позволили тя да бъде премахната. Според Т. старата ограда не е била бутната до месец май 2021 г., а това е станало към средата на месец С. 2021 г., но не била сигурна, защото не е присъствала лично на събарянето и изграждането на оградата, а го научила от трети лица. Не си спомня кога през 2021 г. е ходила в имота на майка ѝ. Заявила е, че споразумението било да се събори само тоалетната, но нямало съгласие да бъде бутната и оградата между двата имота. Твърдяла е, че между нейния брат - Г. и бащата на ответника - П. имало уговорка да бъде сложена временна мрежа на мястото на премахнатата ограда. Установява, че новоизградената ограда представлявала дувар, който бил изместен с около 2 метра в имота на майка ѝ. Твърдяла е, че за всички действия извършени в имота на майка ѝ, последната е била уведомявана, тъй като се намирала в И. през цялата 2021 г.

От показанията на свидетеля Х.А. М. - брат на ищцата се установява, че в имота на сестра му е имало ограда - циментова, която била по цялата дължина на парцела. Когато ответникът купил съседния имот, докарал геодезисти, който сложили колчета в имота на сестра му и по този начин 38 кв.м. от нейния имот не излизали. Твърдял е, че имало несъответствие между измерванията, направени от геодезистите на ответника и тези, повикани от сина на сестра му - Г.. Твърдял е, че при геодезическото измерване е съществувала старата ограда между имотите на страните. Сестра му била дала разрешение да се развали само старата тоалетна, но не и съществуващата ограда, която според него не била развалена от Г. - синът на ищцата, а от бащата на ответника. Свидетелят не е присъствал на събарянето на старата ограда, защото не можел да гледа какво се случва с имота на сестра му. Според него новата ограда навлизала в имота на сестра му с около 2,5 метра. Заявил е, че П. - бащата на ответника е поискал от него ток, за да бутне оградата, но той не му дал, защото се ядосал. В края на разпита си заявява, че старата ограда била бутната след измерването на геодезистите на ответника, но не сочи нито месец на събаряне на старата ограда, нито месец на построяване на новата ограда.

От показанията на Г. П.Т. - син на ищцата се установява, че от имота на майка му липсват 38 кв.м., като не може да каже от коя страна са взети. Заявява, че е бутнал тоалетната, която е попадала в имота на ответника, като е твърдял, че не е бутал старата ограда. Заявил е, че са правени геодезически измервания, като според него последното е противоречало на останалите три. Твърдял е, че новата ограда е построена в имота на майка му, а тя е била в И. през 80/90 % от 2021 г., като през останалото време е живяла в къщата, намираща се в процесния недвижим имот. За всички действия с оградата е информирал майка си. Според този свидетел оградата била бутната от бащата

на ответника, който им предложил да си разделят разходите за оградата, но те не били съгласни това да стане преди да се разбере къде точно ще се позиционира оградата. Този свидетел е твърдял, че със съседа се договорили да сложат временна мрежа, докато се уточни от къде трябва да мине новата ограда. Свидетелят не уточнява нито кога е съборена старата ограда, нито кога е изградена новата ограда.

По делото като свидетел е разпитан П. Гев Н. - баща на ответника. От показанията му пред районния съд се установява, че между него и сина на ищцата имало уговорка да премахнат старата ограда между имотите, като Г. бил бутнал половината ограда, заедно със стара тоалетна, след което ангажирал друг човек, който да бутне и останалата част. Сочил, че всичко било със съгласието на ищцата. Заявил е, че новата ограда била по- навътре в имота на ищцата - около 2 метра, както и че синът ѝ присъствал при изграждането ѝ. Свидетелят е заявил, че синът му - ответникът не знаел какво е построил баща му - процесната ограда, както и колко пари е дал на майстори и на геодезистите. Твърдял е, че между него и ищцата е имало уговорка да бъде разделена сумата за построяването на новата ограда. Твърдял е също, че трасиранията, бутането на старата ограда и изграждането на новата се случило в рамките на една седмица - през месец май 2021 г.

Показанията на този свидетел се подкрепят от показанията на свидетеля А.Ж. – единственият незаинтересован от изхода на спора свидетел – който установява, че е участвал в събарянето на половината от старата ограда, която описва като „трегерче“ с височина около 20 - 30 см. Заявява, че е бил повикан от сина на ищцата – Г., който вече бил съборил тоалетната и половината от оградата. Споделя, че не е участвал в изграждането на новата ограда. Установил е, че при бутането на оградата не е забелязал да има никакви белези или колчета от трасиране.

Въз основа на така приетото за установено от фактическа страна съдът намира постановеното решение за валидно и допустимо, тъй като не страда от пороци, обосноваващи неговата нищожност или недопустимост.

Разгледана по същество въззивната жалба е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл.76 от ЗС владелецът или държателят, на когото е отнета чрез насилие или по скрит начин движима или недвижима вещ, може в шестмесечен срок да иска връщането ѝ от лицето, което я е отнело. В правната теория и съдебната практика искът по чл. 76 ЗС се определя като иск за защита на владението като фактическо състояние и представлява личен, деликтен иск /предполага неправомерност и виновно действие на нарушителя/. С него се търси прекратяване на действията, които съставляват

нарушение – осъществени чрез насилие или по скрит начин, възстановяване на фактическата власт и отстраняване на неправомерно извършеното действие, довело до лишаване на владелеца изцяло или отчасти от тази власт. Правните последици от уважаването на иска настъпват само в правната сфера на нарушителя. Общото между разнообразните фактически действия чрез които фактическата власт може да се отнеме чрез насилие или скрит начин, е че същите са извършени не по установения от закона ред за отстраняване на един правен субект от вещта и предаването ѝ на друг правен субект. Особените правила на [глава XXX ГПК](#), по реда на която се разглеждат исковите по [чл. 75 ЗС](#) и [чл. 76 ЗС](#), изрично предвиждат, че съдът установява само факта на владението /респ. държането при иска по [чл. 76 ЗС](#)/ и нарушението, като документите за собственост се вземат предвид само доколкото установяват факта на владението. Следователно при квалификацията на извършените от ответника по иска по [чл. 76 ЗС](#) действия като нарушение е без правно значение дали същия притежава право да осъществява фактическа власт върху вещта, а само дали при придобиване на фактическата власт е спазил установения от закона ред за това.

Практиката на ВКС се приема, че насилствено отнемане на вещта има тогава, когато се използва физическа сила или заплаха срещу лицето което владее или държи вещта, както и когато се употреби физическа сила по отношение на самата вещ, например чрез разбиване на врата или ключалка. Следователно в хипотеза като настоящата когато част от дворно място – УПИ - е присъединено към друго дворно място – съседен УПИ - чрез разрушаване на разделителна ограда и изграждане на нова без извършителя на тези действия да е въведен във владение /напр. чрез доброволно предаване или по реда на [чл. 522 ГПК](#)/ или да е оправомощен съгласно [чл. 526 ГПК](#), би било налице отнемане на владение чрез насилие, ако действието е извършено от ответника без знанието и съгласието на собственика. Дали извършителят на действията разполага с вещни права и строителни книжа за извършеното действие е без правно значение по иска по [чл. 76 ЗС](#). Скрит начин има тогава, когато отнемането на вещта е извършено по начин или време, които правят трудно възприемането му от владелеца или държателя. Отнемането не трябва да е скрито изобщо, т. е. от всички, а само по отношение на владелеца или държателя. За да има отнемане по скрит начин обаче, трябва при самото отнемане да не са присъствали лица, чрез които владелецът или държателят би се считал уведомен. Затова от значение за изхода на спора са и условията при които се извършва отнемането. В тежест на ищеца е да докаже факта че има качеството на владелец или държател към момента на твърдяното отнемане и че ответникът е отнел вещта чрез насилие или по скрит начин към определен момент. Решенията на ВКС, в които са застъпени тези насоки на

разсъждение, са многобройни и последователни, поради което е невъзможно всички те да бъдат цитирани в настоящото решение.

Приложени към настоящия казус обаче, дават основание на въззивния съд да приеме, че не е налице скрито или насилствено отнемане на владението на ищцата върху спорните 38 кв.м. от ответника. От показанията на разпитаните по делото свидетели се установява, че нейните деца – свидетелите И. и Г. Т.и – са поддържали непрекъснато връзка с нея и са я уведомявали за всички действия, свързани с трасирането на границата между двата имота и събарянето на оградата. Нещо повече, от показанията на единствения незаинтересован от изхода на спора свидетел – свидетеля Ж. – се установи, че самият Г. Т. го е наел да досъбори старата ограда и когато свидетелят е отишъл да свърши работата, за която е нает, тоалетната и половината от оградата вече са били съборени от Г. Т.. В този смисъл е неоснователно твърдението в исковата молба, че ответникът или неговият баща са съборили оградата. Нещо повече, от показанията на свидетелите се установява, че страните са имали принципна уговорка да изградят нова ограда и да си поделят разходите, като до уточняване на границата между двата имота трябвало да сложат телена ограда. Съществуването на договорка между собствениците на двата съседни имота за събаряне на старата и построяване на нова ограда изключва тези действия да са извършени както по скрит, така и по насилствен начин от ответника. Всичко това води до извод за неоснователност на иска с правно основание чл.76 от ЗС.

Съгласно чл.75 от ЗС владението на недвижим имот или на вещно право върху такъв имот, включително и върху сервитут, което е продължило непрекъснато повече от шест месеца, може да бъде защищавано срещу всяко нарушение. Искът може да се предяви в шестмесечен срок. Според трайната практика на ВКС с иска по чл. 75 от ЗС се дава защита на владеец на недвижим имот или на вещно право върху такъв имот, включително и върху сервитут, което е продължило непрекъснато повече от 6 месеца срещу всяко нарушение. Под "нарушение" по смисъла на чл. 75 от ЗС следва да се разбира всяко действие, с което се отстранява напълно или отчасти фактическата власт на владееца върху вещта или се създават пречки за спокойното упражняване на тази фактическа власт, като например системно преминаване през имота, изграждане на постройка в него, изграждане на постройка в съседен имот, но на вътрешната регулационната линия между двата имота, заграждането на част от имота по начин, който затруднява достъпа до него и др. В производството по чл. 75 от ЗС ищецът следва да установи с всички допустими от процесуалния закон доказателствени средства предпоставките за основателност на този иск. Негова е доказателствената тежест от доказването на тези предпоставки. При установяване на владението е

необходимо да се докаже, че фактическото състояние е продължило повече от шест месеца преди нарушението, както и че самото нарушение е било извършено по-малко от шест месеца преди предявяване на иска. Този срок започва да тече от деня на нарушението, респ. отнемането на владението. По своя характер срокът е преклузивен. С изтичането му отпада притежанието на владелеца, затова съдът следи служебно за спазването му. За установяване на продължителността на владението е достатъчно да се докажат началния и крайния му момент. Владението е упражняване на фактическа власт върху вещ, която владелецът държи лично или чрез друго като своя. Затова под "нарушение" по смисъла на [чл. 75 от ЗС](#) се разбира всяко действие, с което се накърнява или отстранява фактическото господство на владелеца и което е въвн от неговата воля. В този смисъл когато предаването е извършено доброволно или между страните има съгласие за това, не може да има нарушение по смисъла на [чл.75 от ЗС](#).

В настоящия случай спорен е въпросът дали искът по [чл.75 от ЗС](#) е предявен в преклузивния 6-месечен срок. В исковата молба ищцата е твърдяла, че съществуващата ограда е съборена, а новата е изградена през м.С. 2021 г. В отговора на исковата молба, депозиран от ответника, той е оспорил това твърдение и е поддържал, че събарянето на старата ограда и построяването на новата ограда е станало за около една седмица до края на м.май 2021 г. Правната теория и съдебната практика приемат, че 6-месечният срок за предявяване на иска с правно основание [чл.75 от ЗС](#) е преклузивен и за неговото спазване съдът следи служебно. Съгласно императивната разпоредба на [чл.154, ал.1 от ГПК](#) всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Следователно съобразно правилата на доказателствената тежест ищецът е този, който трябва да докаже, че „нарушението“ по смисъла на [чл.75 от ЗС](#) е извършено в срок по-малък от 6 месеца преди предявяването на иска. В конкретния случай това не е сторено. Тук е мястото да се посочи, че доколкото въззивният съд приема, че при събарянето на старата ограда не е налице нарушение, тъй като то е извършено със знанието на ищцата от нейния син, действието, с което тя е била лишена от правото да упражнява владение върху спорните 38 кв.м. /според исковата молба, а 23 кв.м. – според заключението на вещното лице/ е изграждането на новата ограда, което несъмнено е било извършено от ответника чрез неговия баща – свидетелят П. Н.. Следователно искът трябва да е предявен в 6-месечен срок от построяването на новата ограда между двата съседни имота. Този факт не се установява от свидетелските показания. Всички свидетели, с изключение на свидетеля Ж., са заинтересовани от изхода на спора, а св. Ж. не е присъствал при изграждането на оградата. Свидетелката Т. е уклонлива в твърдението си, че оградата е изградена през

м.С., тъй като не помни от кога не е ходила в имота на майка си, а сведения както за събарянето, така и за изграждането на оградата е получавала от трети лица. Свидетелят М. и свидетелят Т. не сочат дата на изграждане на оградата, а свидетелят Н. твърди, че е изградил оградата в края на м. май 2021 г. Липсват писмени доказателства, установяващи изграждането на оградата, нито пък ищцата сочи други доказателства, установяващи категорично този факт. При тези данни и при съобразяване на правилата на тежестта на доказване, въззивният съд приема, че ищцата не е успяла да докаже твърдението си в исковата молба, че новата ограда е построена през м.С. 2021 г. С оглед анализа на свидетелските показания и при спазване правилата на доказателствената тежест въззивният съд приема, че новата ограда е изградена най-късно до края на м. май, а искът с правно основание чл.75 от ЗС е предявен на 24.02.2022 г., т.е. след изтичане на 6-месечния преклузивен срок.

В своето решение районният съд се е позовал на Решение № 733 от 04.11.2010 г. по гр. дело № 1536/2009 г. на ВКС, I г.о., в което ВКС приема, че „твърденията в исковата молба имат значение за допустимостта на иска и за очертаване предмета на доказване, но съдът е длъжен да установи действителните фактически отношения между страните. Ако в хода на производството се установят други факти, различни от твърдяните, съдът ще се съобрази с установеното при решаването на спора. В този смисъл може да се установява различна дата на отнемане на владението, **но това ще има значение за основателността на предявения иск**“. При тези данни и само на това основание искът с правно основание чл.75 от ЗС следва да бъде отхвърлен, без съдът да изследва налице ли е нарушение по смисъла на чл.75 от ЗС. Неспазването на 6-месечния срок за предявяване на иска се отнася и до иска с правно основание чл.76 от ЗС, което е още едно основание за отхвърлянето му.

Като достигнал до подобни изводи, районният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора в полза на ответника следва да бъдат присъдени деловодни разноски за въззивна инстанция в размер на 500 лв. – заплатен адвокатски хонорар.

Тъй като цената на всеки един от исковете е под 5000 лв., настоящото решение се явява окончателно и няма да подлежи на касационно обжалване.

Като взе предвид гореизложеното, Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 43/16.01.2023 г., постановено по гр.д. № 20225220100588 по описа на Пазарджишкия районен съд.

ОСЪЖДА В. А. Г., ЕГН *****, с адрес: с. С., ул. „Т. и п.“ № 7, да заплати на Г. П. Н., ЕГН *****, с адрес: с. С., ул. „34-та“ № 4, деловодни разноси за тази инстанция в размер на **500 /петстотин/ лева**.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____